

Lékař je příjemný prošedivělý pán, usmívá se. „Tak, milá slečno, nějak jste to s tím miminkem uspěla, nemám pravdu?“ ptá se.

„Ale já ho nechci!“ vykřiknu. „Musím napřed dostudovat, z čeho si myslíte, že bych sebe a dítě uživila?“

„Ale na to jste, moje milá, měla myslet dřív – ostatně nežijeme ve středověku, ale v době, kdy žena nemusí otěhotnět, když nechce, je přece spousta prostředků...“

„Jenže já otěhotněla.“

„Vy nemáte nikoho, kdo by vám pomohl?“ ptá se šetrně.

„Jsem sama s matkou, je vdova a pracuje na poště – a teď tohle,“ rozpláču se.

„Tak víte co,“ pohladil mne po vlasech, „jed'te domů, řekněte všechno mamince.“

„A nešlo by...“

„Nešlo,“ uhodl, co chci říct. „Vaše matka má přece právo vědět, co se s vámi děje. Už proto, že při eventuálním zákroku by mohlo dojít ke komplikacím, sice se to nestává, ale co víme - a pak, pár dní potom byste asi měla pobýt v klidu doma. Souhlasíte? A až přijdete podruhé a řeknete mi, že jste matku informovala, budeme jednat dál. A třeba si to ještě rozmyslíte,“ dodává a podává mi ruku.

„V žádném případě, pane doktore,“ řeknu teď už docela tiše. „A děkuju vám.“

„Za tu dnešní návštěvu vám nebudu nic účtovat,“ ujišťuje ještě. „Byla jen informativní, srovnáme to, až bude věc vyřízená.“

Vstala a přešla k postýlce, Tomášek byl rozpálený, sáhla mu na čelo a neklidně se zavrtěl.

„Králíčky a myška,“ řekl ze spaní. „Králíčky jsou maličký a hezký, myška tam bydlí s nima.“

„Spinkej, chlapečku,“ zašeptala Jitka. „Vyspi se do zdraví, jen ať nejsi nemocný, bože, jak já se o tebe bojím,“ klekla si k postýlce a zabořila hlavu do propoceně deky.

„Mám žízu,“ napůl se probudil.

„Počkej chvíličku, hned ti přinesu napít.“ Dítě se dychtivě napilo a okamžitě zase usnulo.

Sedla si do křesla a přivřela oči.

„Co tady děláš, vy nemáte přednášky?“ diví se máma. „Jsem ráda, že jsi přijela, ale myslela jsem... Neděje se něco?“

„Děje,“ špitnu. „Potřebuju s tebou mluvit, mami.“

„No to je dost,“ slyším.

„Jak - dost?“

„Od Vánoc čekám, holčičko, kdy to z tebe vypadne - no tak povídej!“

„Jsem těhotná, mami,“ skočím do toho rovnýma nohama.

„Já to vím,“ odpovídá. „Už od těch Vánoc.“

„Jak to? Sama jsem to tehdy ještě nevěděla.“

„Viděla jsem ti to na očích. Měla jsi je najednou jiný. A ty jsi

holka pitomá, nezkušená... možná byla chyba, že jsem tě držela moc zkrátka. Ale to už je teď jedno, že jo?“

„Mami, jak to, že jsi tak klidná? Mně je na zbláznění,“ potahuju.

„Teď už jsem klidná, protože jsem si to celou tu dobu přežvejkávala a říkala si – holka, neblázni, když jí vynadáš a budeš naříkat, nic nespravíš. Nakonec jsem vymyslela, co budeme dělat.“

„Já taky, mami. Musím se toho dítěte zbavit, už jsem proto byla u lékaře.“

„A co ti řekl?“ máma má mezi očima hlubokou vrásku.

„No abych ti všechno řekla a hlavně to, že chci jít na potrat, protože kdyby...“

„Nikam!“ křičí máma, vstává a vlepí mi na každou tvář pořádnou nefalšovanou facku. „Jestli půjdeš na potrat, už se mi tady neukazuj! Co sis udělala, to máš, a poneseš si všechny důsledky. Neptám se tě, čím to dítě je, neptám se, jestli si tě ten chlap vezme, protože kdyby jo, řekla bys to. Jen chci, abys věděla, že jsi mi žádnou radost neudělala, ale když už se to stalo, nebudeš se toho zbavovat – nebo nemám dceru!“ teď už křičí a žíly na krku se jí napínají k prasknutí. „A aby ti bylo jasno,“ pokračuje, „ta jedna je za to, cos vyvedla, a ta druhá za to, co teď chceš udělat!“

„Mami, nekřič, prosím tě!“ mnu si tváře. „Copak je možný, abych dodělala školu a měla dítě? To přece...“

Nedokončím větu, skáče mi do řeči. „Mám to promyšlený. Kdy se to má narodit?“

„Někdy v půlce srpna,“ špitnu. „Ale...“